

РЕШЕНИЕ

№ 6034

гр. София, 03.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 71 състав,
в публично заседание на 20.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Бозуков

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **1174** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във връзка с чл. 118, от КСО.

Образувано е по жалба на Ц. С. Н, ЕГН [ЕГН] с попоянен адрес: [населено място]. [улица]. вх. „Б“, чрез адв. В. П. САК със служебен адрес и адрес за кореспонденция: [населено място]. [улица]. ет.1. ап.3. тел., срещу Решение № 1040-21-760 от 27.12.2019г. на директора на ТП на НОИ - С. град, с което е потвърдено, като правилно и законосъобразно Разпореждане № РВ-3-21-00667518/25.10.19 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ С. за възстановяване на добросъвестно получено обезщетение за временна нетрудоспособност, а жалбата против него е отхвърлена, като неоснователна.

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на решението, тъй като обективизираната в него информация била невярна и не почивала на каквито и да било доказателства. Оспорват се факти и обстоятелства, изложени в процесното решение на директора на ТП на НОИ - С. град, като се твърди, че доказателствената тежест за доказването им лежи върху административния орган.

Моли за отмяна на постановеното от Директора на Териториално поделение - С. град, НОИ Решение.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, явява се лично и се представлява от адв.П., с пълномощно по делото. Моли да бъде отменено процесното решение. Счита, че фактите в него, не били доказани от ответника по делото. Претендирам разноски, за което представя списък. Моля за срок за писмени бележки.

Ответникът, редовно уведомен, се представлява от юрк. Я., с пълномощно по делото. Моли да бъде отхвърлена жалбата като неоснователна и недоказана и да бъде потвърдено решението като правилно и законосъобразно по мотиви, изложени в същото. Счита, че в съдебното производство е доказано несъществуващо трудово правоотношение, оборвайки трудовия договор, за да има право жалбоподателя на претендираното обезщетение за изплащане на временна неработоспособност в размер на 16 000 лева. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност. Моли за срок за писмени бележки.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

От [фирма], ЕИК[ЕИК] за Ц. С. Н., ЕГН [ЕГН] в ТП на НОИ - С. град били представени Удостоверения приложение № 9 (към чл. 8, ал. 1 от Наредба за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване НПОПДОО) по болнични листове №№ E20152172692, E20152642759, E20152642818, Ел165824062 , E20160163089, E20166414529, E20166725815, E20154010177, E20154010396, E20177984539, E20176211880, E20196025968. с данни относно правото на парично обезщетение. Периодите на временна неработоспособност, определени с болничните листове са от 19.01.2016 г. до 01.02.2016 г. вкл., от 02.02.2016 г. до 02.03.2016 г. вкл., от 03.03.2016 г. до 01.04.2016 г. вкл. от 04.06.2016 г. до 07.07.2016 г. вкл., от 08.07.2016 г. до 10.08.2016 г. вкл., от 11.08.2016 г. до 13.09.2016 г. вкл., от 14.09.2016 г. до 17.10.2016 г. вкл., от 18.10.2016 г. до 16.11.2016 г. вкл., от 18.01.2017 г. до 16.02.2017г. вкл., от 17.02.2017 г. до 18.03.2017 г. вкл., от 31.10.2017 г. до 30.11.17 г. вкл., от 07.01.2019 г. до 11.02.2019 г. вкл.

По реда на Наредбата за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване на Ц. С. Н., ЕГН [ЕГН] са изплатени парични обезщетения за общо заболяване, за периода от 19.01.2016 г. до 11.02.2019 г. вкл. по горесцитираните болнични листове в общ размер на 16040.53 лв.

При извършената проверка от контролен орган на ТП на НОИ - С. град на [фирма], ЕИК[ЕИК], приключила с констативен протокол № КП-5-21- 00572552/31.05.2019 г., както и след приключила проверка и процедура от страна на компетентната институция Национална агенция за приходите били установени следните относими обстоятелства:

От събраните и установени от Национална агенция за приходите (с писмо вх. № 4022-21 -87# 12/10.04.2019 г. на НАП-ЦУ) обстоятелства и факти относно [фирма], било установено:

- подавани са ГДД по чл.92 от ЗКПО за финансовите 2014 г. и 2015 г. с декларирани приходи и разходи и формиран отрицателен финансов резултат;
- за данъчни периоди 2016 г., 2017 г. и 2018 г. липсвали данни за подавани ГДД по чл. 92 от ЗКПО, както и за подадени ГФО в ТР;
- имало данни за подадени годишни финансови отчети за 2014 г. и 2015 г. в информационна система „Бизнес статистика“;
- дружеството имало регистрация по ЗДДС за периода от 1994 г. до 2008 г. вкл., която била прекратена на основание чл.176 от ЗДДС при установени данъчни нарушения;
- дружеството било регистрирало 2 бр.фискални устройства за периода от

13.05.2013 г. до 13.05.2014 г. без отчетени обороти;

- данните по чл.5, ал.4 от КСО били подавани с КЕП на упълномощено лице за 2014 г. и 2015 г. За периода от 2016 г. до м.януари 2019 г. вкл. данните били подавани на място в офис на НАП.

От горесцитираното бил изведен и извода, че [фирма], ЕИК[ЕИК]. не е извършвало търговска дейност за периода от 2016 г. до 2019 г. вкл.

От страна на [фирма] били подадени уведомления по реда на чл. 62, чл. 3 и 5 от КТ за сключени и прекратени трудови договори, както и подадени данни по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО.

За Ц. С. Н. било подадено уведомление по чл. 62, ал. 3 от КТ за регистриран трудов договор от [фирма] на длъжност „мениджър проекти“, считано от 21.01.15 г. Не било подавано уведомление по чл. 62, ал. 3 от КТ за прекратяване на трудовото правоотношение за същия.

До лицата, за които са подавани данни за осигурителен доход и стаж, били изготвени 05 бр. искания за предоставяне на документи, сведения и обяснения относно трудовата им дейност в осигурителя на основании чл. 44-46 от АПК, с цел гарантиране на осигурителните им права. Получена била информация от 5 лица, включително и за Ц. Н..

В писмена декларация от 01.10.19 г. до ТП на НОИ-С. град, относно трудовото си правоотношение с [фирма], жалбоподателят декларирал, че е подържал контакт с управителя, той го е назначил, обяснил му е естеството на извършваната от него работа, заплащано му било възнаграждение чрез ордер. Не посочил други служители или лица упълномощени от управителя.

[фирма] било регистрирано през 1993 г. с решение на Софийски градски съд и собственик Министерство на икономиката. Дружеството било приватизирано, и от 29.06.2015 г. до момента на проверката съвета на директорите се състоял от Н. Д. И. и И. П. Е., който бил и изпълнителен директор. И. П. Е. представил по време на извършваната проверка пред контролните органи при ТП на НОИ - С. град, нотариално заверена декларация, че няма регистрирани фирми на свое име, че не разполага с фирмени документи, ведомости и трудови досиета. Декларирал, че не е подписвал трудови договори и не е назначавал лица по трудов договор. От контролните органи при ТП на НОИ - С. град било извършено посещение на адреса по седалище на дружеството - [населено място], [улица]. Не бил установен контакт с представител и/или упълномощено лице да представлява [фирма]. Дружеството било непознато на адреса.

Предвид гореизложените факти и обстоятелства, установени при извършената проверка от НАП, и на основание изложените констатации и предприетите действия от контролните органи при ТП на НОИ - С. град, били предприети действия за служебно заличаване на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, подадени от [фирма] по реда на чл. 3, ал. 13 от „Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица“ за периода от 2016 г. до 2019 г. вкл.

С оглед цитираните нормативни разпоредби и резултатите от извършените проверки на [фирма], ЕИК[ЕИК], и липсата на доказателства за извършвана стопанска дейност

от дружеството за периода от 2016 г. до 2019 г., вкл., респ. трудова дейност от лицата, за които има подадени данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО в т. ч. и за Ц. С. Н., ЕГН [ЕГН], според РО, контролните органи обосновано били приели, че същите не са осигурени лица по смисъла на чл. 10 от КСО, чрез дружеството.

Видно от текста на чл. 4, ал. 1, т. 1 от КСО, задължително осигурени за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест и безработица по този кодекс били работниците и служителите, независимо от характера на работата, от начина на заплащането и от източника на финансиране, с изключение на лицата по чл. 4а, ал. 1.

Осигурените лица за общо заболяване и майчинство имали право на Парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат

най- малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск (чл. 40, ал. 1 от КСО).

Отпускането и изчисляването на паричните обезщетения за временна неработоспособност, трудоустрояване, бременност и раждане и за отглеждане на малко дете и помощите от държавното общество осигуряване се извършвали въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 и чл. 33, ал. 5, т. 12, както и на данните, декларирани в подадените документи за изплащане на обезщетенията и помощите от държавното обществено осигуряване при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет. (чл. 54к от КСО).

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниквало от деня, в който лицата започвали да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължавала до прекратяването ѝ.

С §1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби (ДР) на КСО била въведена легалната дефиниция на понятието „Осигурено лице“, същото било физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски.

От съдържанието на цитираното определение за „осигурено лице“ следвало, че едно от условията, на които трябва да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от КСО. Наличието на сключен трудов договор, т.е. възникването на трудово правоотношение не е единственото и необходимо условие за възникване на осигурително правоотношение, което е основание за изплащане на парично обезщетение, изчислено по данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО. Не съществувала идентичност на трудовото и осигурителното правоотношение. Съгласно разпоредбата на чл. 10 от КСО основанието за възникване на осигурително правоотношение било упражняването на трудова дейност, за която се дължат осигурителни вноски, част от които са за сметка на осигуреното лице. В този смисъл е и установената съдебна практика на ВАС, Шесто отд. Решение № 211/08.01.2016 г. на ВАС по адм.д.№ 3681/2015г.; Решение № 13316/24.10.2012 г. на ВАС по адм.д.№ 7235/2012г.; Решение № 13914/20.11.2014г. на ВАС по адм.д.№ 9260/2014г.; Решение № 7164/16.06.2015 г. на ВАС по адм. д.№ 9940/2014г. и др.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниквало от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или 4а, ал. 1 от КСО, и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължавала до прекратяването ѝ. В

същия смисъл било определението по §1, т. 3 ДР на КСО, според което „осигурено лице“ е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и 4а, ал. 1 от КСО, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Именно упражняването на трудова дейност, за която лицето подлежи на задължително социално осигуряване, е предвиденият от чл. 40, ал. 1 от КСО юридически факт определящ правото на парично обезщетение за временна неработоспособност. С оглед на тази законова уредба следвало да се приеме, че наличието на сключен трудов договор между физическото лице и търговско дружество не е самостоятелно основание за осигуряването му по чл. 4, ал. 1, т. 1 от КСО, ако лицето не осъществява трудова функция в изпълнение на този договор.

Относно преценката дали е налице основание за задължително осигуряване, от съществено значение било дали лицето е осъществявало трудова дейност, а не дали му е изплащано трудово възнаграждение. Подписаният трудов договор доказвал само факта, на сключването му между страните, но не и неговото изпълнение. Такива доказателства можело да бъдат разписани: присъствени форми, ведомости за заплати, като последните били индичия за изпълнение на задълженията по трудовия договор от страна на работника, предвид вече отбелязаното, че основание за задължително осигуряване не било плащането или начисляването на трудово възнаграждение, а осъществяването на трудова дейност.

Подаването на данни по реда на чл. 5, ал. 4 от КСО не било достатъчно основание, за да се приеме, че лицето осъществява трудова дейност. Декларирането от осигурителя било индичия за упражняване на трудова дейност, съответно - за задължение за осигуряване, но не доказвала релевантния факт, че трудова дейност обективно е била осъществявана от работника.

Твърденията на жалбоподателя, че се касае за добросъвестно получени суми, които съгласно чл. 114. ал. 2 от КСО не подлежат на възстановяване, били неоснователни в частта си, че не подлежат на възстановяване.

Съгласно чл. 114. ал.2 от КСО добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежали на възстановяване от осигурителите, с изключение на изрично предвидените случаи, при които възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение, като в т.2 била предвидена и хипотезата, при която след изплащането на обезщетенията са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане.

Предвид заличаването на данните за осигурителен стаж и осигурителен доход на Ц. С. Н. от месец 01.2016 г. до месец 01.2019 г. вкл., подадени неоснователно от „Л. Е. И.* ЕАД, били налице нови данни по смисъла на чл.114, ал. 2, т. 2 от КСО, които имали значение за определяне на правото, размера и срока за изплащане, и които в случая сочели, че паричното обезщетение за временна неработоспособност на Ц. С. Н. по болнични листове с № E20152172692 за периода от 19.01.2016 г. до 01.02.2016 г. вкл., по болничен лист с № E20152642759 за периода от 02.02.2016 г. до 02.03.2016 г. вкл., по болничен лист с № E20152642818 за периода от 03.03.2016 г. до 01.04.2016 г. вкл., по болничен лист с № E20165824062 за периода от 04.06.2016 г. до 07.07.2016 г. вкл., по болничен лист с № E20160163089 за периода от 08.07.2016 г. до 10.08.2016 г. вкл., по болничен лист с № E20166414529 за периода от 11.08.2016 г. до 13.09.2016 г. вкл. по болничен лист с № E20166725815 за периода от 14.09.2016 г. до

17.10.2016	г.	вкл.,	по болничен	лист	с	№
E20154010177	за	периода	от 18.10.2016	г. до		16.11.2016
E20154010396	за	периода	от 18.01.2017	г. до		16.02.2017
E20177984539	за	периода	от 17.02.2017	г. до		18.03.2017
E20176211880	за	периода	от 31.10.2017	г. до		30.11.2017

E20196025968 за периода от 07.01.2019 г. до 12.02.2019 г. вкл. в общ размер на 16040.53 лв.. били неоснователно изплатени, тъй като нямал качеството на осигурено лице по смисъла на § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО чрез [фирма], ЕИК[ЕИК] и не отговарял на една от кумулативно изискуемите предпоставки по чл. 40, ал.1 от КСО за изплащане на парично обезщетение.

При заличени данни по чл. 5, ал. 4 от КСО за периода от месец 01.2016 г. до месец 01.2019 г. вкл., подадени от [фирма], ЕИК[ЕИК], били налице новонастъпили обстоятелства и в случая била приложима хипотезата на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО, за събиране на неоснователно изплатените суми от парично обезщетение поради временна неработоспособност и възниквало задължение за възстановяването му.

Съгласно чл.39, ал. 1 от Наредба за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване паричните обезщетения се изплащали от ТП на НОИ на правоимащите лица - осигурените лица, самоосигуряващите се лица и лицата по чл. 4, ал. 9 КСО, по лични платежни сметки съгласно данните от документите по чл. 14, ал. 1 в срок до 9 работни дни от постъпване в НОИ на данните от издадените болнични листове и представяне на удостоверенията по образец съгласно приложения № 9-11.

Предвид обстоятелството, че цитираните по-горе парични обезщетения били изплатени по личната платежна сметка на лицето, същите се дължали от него. При така изяснената правна и фактическа страна на спора, решаващият административен орган приел, че процесното разпореждане е правилно и законосъобразно и следвало да бъде потвърдено, а жалбата против него отхвърлена като неоснователна.

При така установените факти, като извърши по реда на чл.168, ал.1 АПК цялостна проверка за законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 АПК, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима като подадена от лице, което има правен интерес и в законоустановения срок, като разгледана по същество се явява неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган, в предвидената от закона форма и при спазване на административнопроцесуалните правила, поради което не страда от пороци, обосноваващи отмяната му на тези основания.

По отношение на материалната законосъобразност на акта, съдът намира, че не се констатират противоречия с приложимия материален закон, по следните съображения:

С настоящата жалба, от една страна жалбоподателят е направил искане за отмяна на оспореното решение на Директора на ТП на НОИ С.-град като неправилно, незаконосъобразно и противоречащо на материалния закон,

алтернативно, в случай че не бъде уважена жалбата му, съдът да смете на основание чл. 114, ал. 2 от КСО, че изплатените суми са добросъвестно получени, поради което не подлежат на възстановяване.

Възраженията за незаконосъобразност на решението са неоснователни.

Разпоредбата на чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО определя, че „Добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на следните случаи, в които възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение, когато след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане.

Съгласно чл. 114, ал. 3 от КСО „За възстановяване на сумите по ал. 1 и 2 длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт, или друго длъжностно лице, определено от ръководителя на поделението, издава разпореждане, което подлежи на доброволно изпълнение в 14-дневен срок от връчването му. В тези случаи не се съставя ревизионен акт за начет по чл. 110, ал. 1. Разпорежданията се връчват на лицата по реда на чл. 110, ал. 4”.

Видно от текста на чл. 40, ал. 1 от КСО „ Осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най-малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск. Изискването за 6 месеца осигурителен стаж не се отнася за лицата, ненавършили 18-годишна възраст”.

Съгласно чл. 41, ал. 1 от КСО „Дневното парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване се изчислява в размер 80 на сто, а за временна неработоспособност поради трудова злополука или професионална болест - в размер 90 на сто от среднодневното брутно трудово възнаграждение или среднодневния осигурителен доход, върху които са внесени или дължими осигурителни вноски, а за самоосигуряващите се лица - внесени осигурителни вноски за общо заболяване и майчинство за периода от 18 календарни месеца, предхождащи месеца на настъпване на неработоспособността. Дневното парично обезщетение за временна неработоспособност поради общо заболяване не може да надвишава среднодневното нетно възнаграждение за периода, от който е изчислено обезщетението”.

Разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от НПОПДОО гласи, че „За всеки болничен лист осигурителите, техните клонове и поделения и осигурителните каси представят в НОИ удостоверение по образец съгласно приложение № 9 с данни относно правото на парично обезщетение. За лицата, осигурени по повече от едно правоотношение/основание за осигуряване при един осигурител, за всеки болничен лист се представят отделни удостоверения за всяко от правоотношенията/основанията за осигуряване”.

Предвид цитираните разпоредби, се установява че определящо досежно

правото и размера на ПОВН е осигурителният статус на лицето към датата на възникване на осигурителния риск, данните за което се подават от работодателите и се отразяват в Регистъра на осигурените лица /Р./. В този смисъл длъжностното лице - Ръководителят по контрола на разходите на ДОО, действащо при условията на обвързана компетентност, е задължено да се съобрази с информацията в Р..

Административното производство по проверка по разходите на ДОО от контролен орган на ТП на НОИ представлява осъществяване на последващ контрол относно подадените в Р. от осигурителя данни за осигурителен стаж и осигурителен доход.

Извършването на проверка по разходите на ДОО по реда на чл. 108 от КСО касае контрол по спазването от осигурителите на нормативните актове по ДОО във връзка с дейността, възложена на НОИ, включително коректността на подаваните от осигурителя данни в Р., въз основа на които се отпускат и изчисляват паричните обезщетения. Всички документи във връзка с извършване на дейност от осигурителя, възникването на трудово правоотношение, респ. на осигурително правоотношение, начисляване и изплащане на трудови възнаграждения, подаване на данни по чл. 5, ал. 4 от КСО следва да се съхраняват от осигурителя в качеството му на такъв и във връзка с извършването на проверки от компетентните органи на НАП и НОИ, във връзка с възложените им дейности. Работниците и служителите, назначени по трудов договор, не разполагат с документите, от които да се установи цялостната дейност на осигурителя, вкл. и по отношение на осъществяването на държавното обществено осигуряване. В тази връзка, при извършване на проверка по разходите на ДОО на осигурителя, страна в производството е само проверяваният осигурител, и само той може да бъде адресат на административния акт (задължителни предписания съгласно чл. 37, ал. 1 и чл. 38, ал. 1 от Инструкция № 1 от 3.04.2015 г. за реда и начина за осъществяване на контролно-ревизионна дейност от контролните органи на Националния осигурителен институт), издаден в резултат на проверката (в тази връзка е и Решение № 10036/22.07.2020 г. на ВАС по адм. дело № 14293/2019 г.).

В случая, проверката на [фирма] е приключила с издаване на Констативен протокол № КП-5-21-00572552 от 31.05.2019 г. и Задължителни предписания № ЗД-1-21 -00575149/06.06.2019г. до осигурителя за заличаване на подадената информация в Р.. Страни в административното производство по издаване на задължителните предписания са контролният орган и осигурителят и само осигурителят е адресат на издадените от контролния орган задължителни предписания. Последните като индивидуален административен акт подлежат на обжалване по реда на чл.117, ал.1 и чл.118, ал.1 от КСО (Решение № 10036/22.07.2020 г. на ВАС, Шесто отд., по адм.д.№ 14293/2019 г.). В тази връзка лицата, за които осигурителят е подавал данни в Регистъра на трудовите договори и в Р. не са страна в производството по издаване на задължителните предписания. В случая проверката по разходите на ДОО на [фирма] е приключила с издаване на задължителни предписания за заличаване на данни в Р., вкл. и за Ц. С. Н., и те са били служебно заличени, след като е установено, че тези лица нямат качеството на осигурени

лица по декларираните трудови правоотношения с дружеството.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ.

С §1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби (ДР) на КСО е въведена легалната дефиниция на понятието „осигурено лице” - физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски.

От съдържанието на цитираното определение за „осигурено лице“ следва, че едно от условията, на които трябва да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от КСО. Наличието на подадено уведомление по чл. 62, ал. 3 от КТ за сключен трудов договор не е единственото и необходимо условие за възникване на осигурително правоотношение, което е основание за изплащане на парично обезщетение, изчислено по данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО. Не съществува идентичност на трудовото и осигурителното правоотношение. Съгласно разпоредбата на чл. 10 от КСО основанието за възникване на осигурително правоотношение е упражняването на трудова дейност, за която се дължат осигурителни вноски, част от които са за сметка на осигуреното лице. В този смисъл е и установената съдебна практика на ВАС, Шесто отд., напр.- Решение № 211/08.01.2016 г. на ВАС по адм.д.№ 3681/2015г.; Решение № 13316/24.10.2012 г. на ВАС по адм.д.№ 7235/2012г.; Решение № 13914/20.11.2014г. на ВАС по адм.д.№ 9260/2014г.; Решение № 7164/16.06.2015 г. на ВАС по адм. д.№ 9940/2014г. и др. С оглед резултата от извършените проверки на [фирма] и липсата на доказателства за извършвана стопанска дейност от дружеството, респ. трудова дейност от лицата, за които има подадени данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, контролните органи обосновано са приели, че те не са били осигурени лица. При невъзникнало осигурително правоотношение осигурителните вноски не са дължими.

С оглед установените факти и обстоятелства, и на основание чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО са издадени Задължителни предписания № ЗД-1-21-00575149/06.06.2019 г. на еднолично акционерно дружество [фирма] за подаване на декларация образец № 1 с код „заличаване” на лицата, за които има подадени данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО от дружеството, същите са влезли в сила на 21.06.2019 г. След изтичане на срока за изпълнение на влезлите в сила задължителни предписания по чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО са предприети действия от контролните органи на ТП на НОИ, в рамките на предоставената им от закона компетентност, за заличаване по реда на чл. 3, ал. 13 от Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г. на Министъра на финансите за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица (отм.), на подадените от дружество [фирма] с ЕИК[ЕИК] данни за лицата, работили по трудови правоотношения за периода

от 2016 г. до 31.01.2019 г., включително.

При извършената проверка от контролен орган на ТП на НОИ - С. град на [фирма], приключила с Констативен протокол № КП-5-21-00572552 от 31.05.19 г. са установени факти и обстоятелства, описани в оспореното решение, които сочат, че дружеството не е извършвало търговска дейност, не е подавало ГДД по чл. 92 от ЗКПО от 2016 до 2018 г. включително, регистрираните 2 фискални устройства в к.к. „Златни пясъци” - хотел „Гларус” и хотел „В.” за периода 13.05.2013-13.05.2014 г. са без отчетени обороти. Дружеството не е подавало и Годишни финансови отчети за времето от 01.01.2016 г. до 31.01.2019 г. Събраните обяснения от лицата, за които има подадени данни за сключени трудови договори, не са опровергали данните от публичните регистри досежно извършваната от дружеството дейност и финансовото състояние на същото, както и установеното от НАП при извършената проверка.

По делото е представена от компетентната НАП данъчно-осигурителна информация, която потвърждава констатациите, отразени в Констативния протокол от 31.05.2019 г. За дружеството [фирма] няма данни за внесени задължения за ДОО за работниците и към настоящия момент няма данни за внесени дължими данъци в държавния бюджет. За спорния период 2016-2019 г., видно от информацията в ТР във връзка с чл. 38 от Закона за счетоводството, няма данни за обявени и публикувани ГФО. По данни на НАП, дружеството има само един регистриран производствен търговски обект, находящ се в [населено място], [улица], без да е уточнен номер, брой сгради /складове или други/, не е посочен и административен обект/офис. Представената справка за регистрирани данни от 2 задачи за фискални устройства, отразява единствено неотнормим за спора период 2013-2014 г., т.е. липсват отчетени обороти - приходи/разходи за времето след 2014 г.

Видно от извършената проверка на [фирма], обективирана в Констативен протокол № КП-5-21-00572552 от 31.05.2019 г. - през периода 01.01.2016г до 11.02.19 г. дружеството не е извършвало търговска дейност по смисъла на Търговския закон. За периода 2014 г. и 2015 г. дружеството има подадени ГДД с отрицателен финансов резултат, а за 2016 г., 2017 г. и 2018 г. няма данни за подадени от дружеството ГДД по чл. 92 от ЗКПО, нито за подадени ГФО, отразени в ТР. Данните по чл. 5, ал. 4 от КСО за осигурените лица от [фирма] по отношение на спорните периоди от 2016 г., 2017 г., 2018 г. и 2019 г., незачетени като осигурителен стаж, са подавани пред НАП. Безспорно, липсата на дейност сама по себе си води до липса на необходимост от назначаване на лица по трудово правоотношение. Следователно, спрямо назначените лица в спорния период, включително и по отношение на Н., не е изпълнен съставът на чл. 10 от КСО и § 1, г. 3 от ДР на КСО и те не влизат в кръга на осигурените лица.

В подкрепа на изложеното е и обстоятелството, че след връчване на Задължителни предписания № ЗД-1-21-00575149/06.06.2019г. за заличаване на данните по чл.5, ал.4 от КСО на представляващия дружеството И. П. Е. на 06.06.2019 г. същият декларира, че не може да ги изпълни, тъй като няма счетоводител, не може да наеме такъв и не е в състояние лично да изпълни предписанията.

Доколкото процесното предписание не е било изпълнено, то на основание чл. 3, ал. 13 от Наредба № Н-8 от 29.12.2005 г. данните по чл. 5, ал. 4 от КСО за Н. за периода 01.01.2016 г. - 11.02.2019 г. са служебно заличени. След заличаване на данните по чл.5, ал.4 от КСО, административният орган е изключил зачетения по тези данни осигурителен стаж от [фирма] при отпускане на обезщетенията за временна неработоспособност през спорния период на жалбоподателя.

Отделно от гореизложеното, в хода на проверката, изпълнителният директор и едноличен собственик на капитала на [фирма] през спорния период по данни от Търговския регистър - И. П. Е. представя нотариално заверена декларация, че няма на негово име фирми, не притежава фирмени документи, печат, ведомости и трудови досиета, не е назначавал лица на трудов договор и не е подписвал и подпечатвал никакви документи. Представя и декларация, че не знае, че е собственик, нито знае името на фирмата.

В трудовата книжка е посочено, че е издадена на 22.10.2015 г. от [фирма], но същевременно представляващият към този момент и изпълнителен директор на дружеството декларира, че не знае за съществуването му и твърди, че не е сключвал трудови договори и не разполага с документи, разплащателни ведомости и печат на дружеството.

Доказателствената сила на трудовата книжка като официален документ относно вписания стаж от [фирма] е разколебана и не е взет предвид отразения в нея осигурителен стаж при преценката правото на парично обезщетение за временна неработоспособност.

С оспореното разпореждане Ръководителят по контрола на разходите на ДОО е установил, че паричните обезщетения за временна неработоспособност в периода 19.01.2016 – 11.02.19 г. , които е получавало лицето, са получавани недължимо, в нарушение на императивните разпоредби на КСО и че следва да бъдат възстановени на основание чл. 114. ал. 2 и 3 от КСО.

В случая дори може да бъде доказана недобросъвестност от страна на Н., тъй като въпреки че е знаел, че не е полагал труд в [фирма], е представил пред НОИ и пред съда документи в противния смисъл. Тези негови действия, по недвусмислен и категоричен, начин сочат неговата недобросъвестност и обосновават приложението дори на чл.114, ал. 1 от КСО.

В този смисъл, решаващия орган правилно е преценил, че лицето не е осигурено лице по смисъла на чл. 10, ал. 1 във връзка с §1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО и не е зачел осигурителния стаж и доход на Н. за периода от 01.06.2016 г. до 11.02.2019 г. в [фирма] и е разпоредил събиране на надвзетата сума за обезщетения за временна неработоспособност от лицето по реда на чл. 114, ал. 2, т. 2 и 3 от КСО.

По изложените съображения жалбата на Ц. С. Н. се явява неоснователна и същата следва да бъде отхвърлена, като такава.

В тази връзка съдът не кредитира показанията на свидетеля В. Х. В. /един от лицата също със заличени данни за същия период/, защото е заинтересован от изхода на делото, според който дружеството е имало над 20 сгради - производствени предприятия за ремонт на медицинска апаратура. В тази връзка следва да се има предвид не само роднинската връзка на В. с жалбоподателя, но и твърдението му, че двамата са работили в различни

сгради, поради което той е нямал преки наблюдения по отношение евентуално осъществявана трудова дейност от Н.. Единият е работел в административната сграда, а другият - в производствена, твърди че „го е виждал“. Те са нямали контакт помежду си. Твърди, че при получаване на възнаграждението си се е подписвал на ведомости, предоставени от лицето К., не знае фамилия, нито длъжността ѝ.

Съдът не кредитира и показанията на свидетелката М. К. М., която също има висящо административно производство по адм. дело № 411/2020 г. по описа на АССГ на 63-ти състав, в което е доказано чрез съдебно-графологична експертиза, че подписът положен в трудовата ѝ книжка, трудовия договор с [фирма] и в Заповедта за прекратяване на правоотношението не е на управителя и едноличен собственик на капитала - И. П. Е..

Свителката М. твърди, че част от работата си по изчертаване на детайли от медицинско оборудване е предавала на Н., а друга част - на И. П. Е.. Твърди и че част от задачите е получавала от Е.. Предвид факта, че Е. е полуграмотно лице, което трудно пише, не става ясно как е разчитал получаваните изчертани проекти на технически елементи и как ѝ е възлагал задачи. Твърди, че при получаване на възнаграждението си се е подписвала на фишове, предоставени ѝ от лицето К., не знае фамилия, предполага че е секретар. В допълнение сочи, че понякога е получавала възнаграждението си в брой от управителя. М. твърди, че местоработата ѝ и тази на Ц. Н. се помещава на втория етаж от административна сграда /в съседни стаи/ и един подпокривен етаж, находяща се в [населено място], [улица]. Това твърдение е в противоречие с показанията на св. В., както и на отразеното в трудов договор № 8/21.01.2015 г. за място на работа (помещение, цех, стая, машина, съоръжение и др.).

Представените в последното съдебно заседание доказателства от ответника, свидетелстват, че през 2015 г. Ц. Н. е бил едновременно самоосигуряващо се лице /лист 5/, видно от заверена Осигурителна книжка, издадена на 16.10.2009 г. и същевременно твърди, че за същия период е осигуряван по трудово правоотношение в [фирма], видно от приложеното по делото копие на трудова книжка. Видно от представеното заявление за отпускане на пенсия за инвалидност поради общо заболяване /ИОЗ/, Ц. Н., въпреки че към 08.02.2016 г. е разполагал с трудова книжка, удостоверяваща стаж в акционерното дружество, не я представя, а прилага 4 бр. осигурителни книжки. Приложеният опис на осигурителния стаж към онзи момент показва /редове 6 и 7/, че началото на осигуряването в [фирма] е от 10.12.2015 г., а не както е посочено в трудовата книжка и трудовия договор от 21.01.2015 г., което още веднъж разколебава доказателствената тежест на приложените копия на трудова книжка и трудов договор.

Приетите по делото писмени доказателства не доказват действителното упражняване на трудова дейност от Ц. Н. по трудовия договор, за който са подадени данни в Регистъра на трудовите договори и Р..

По делото не са представени доказателства, сочещи за реалното изпълнение на възложените трудови функции на Ц. Н. съгласно трудовия договор.

По делото не бяха представени доказателства за изплатено трудово възнаграждение на жалбоподателя от [фирма]. Предвид липсата на

доказателства за търговска дейност и реализирани приходи от дейността на акционерното дружество, реалното изплащане на вписаните месечни възнаграждения остава недоказано. Проверката на контролните органи на НОИ показва липса на ведомости за заплати, трудовоосигурителни досиета, счетоводна документация, или пълна липса на каквато и да било документация съставяна от работодателя през спорния период.

Докладваната по делото съдебно-графологична експертиза на подписа на управляващия и представляващ [фирма], която съдът кредитира - показва че подписите, положени за „работодател” в Трудовата книжка, Трудовия договор от 21.01.2015 г. и Заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение от 18.03.2019 г. НЕ са на И. П. Е.. В тази връзка не е налице необходимото двустранно волеизявление, за да бъде валидно сключен на основание чл. 67, ал. 1 т. 1 от КТ трудовия договор между Ц. С. Н. и [фирма] с ЕИК:[ЕИК].

Във връзка с гореизложената фактическа обстановка, с оглед относимите правни норми и липсата на представени доказателства, основащи твърденията и исканията на Ц. С. Н., формулирани в жалбата, съдът счита че същите са неоснователни и недоказани.

При невъзникнало осигурително правоотношение и наличието на заличени данни за осигурителен стаж и осигурителен доход, длъжностното лице, осъществяващо ръководството по контрола на разходите на ДОО като административен орган, действащ при условията на обвързана компетентност, е длъжно да се съобрази с новонастъпилите обстоятелства във връзка със заличаването на данните и да приложи чл. 114, ал.2, т. 2 от КСО. В тази връзка правилно и законосъобразно е било издадено Разпореждане № РВ-3-21-00667518/25.10.2019 г. за възстановяване на неоснователно изплатени суми за ПОВН.

Наличието на нови данни в Р. обвързват длъжностното лице, осъществяващо ръководството на контрола по разходите на ДОО да постанови разпореждане за възстановяване на суми в бюджета на ДОО. Преценката се извършва към датата на заявлението за отпускане на ПОВН и след като лицето не е било осигурено за риска. Решението и потвърденото разпореждане на ръководителя по по контрола на разходите на ДОО се явява правилно и законосъобразно постановено, при спазване на императивните разпоредби на КСО и АПК.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че оспореният административен акт не е съобразен с целта на закона. За да е изпълнена тази хипотеза съгласно съдебната практика правомощието за издаването на административния акт следва да е използвано за постигане на друга цел, различна от законоустановената.

При условие, че са събрани доказателства, че за периода от 01.01.2016 г. до 31.01.2019г., вкл. лицето не е било осигурено за риска временна неработоспособност е налице отрицателна предпоставка за отпускане и изплащане на ПОВН на жалбоподател и предвид факта, че е събрана необходимата информация, даваща основание да се стигне до извода, че лицето няма право на ПОВН, то целта на закона - възстановяване на неоснователно изплатени суми за ПОВН - е налице. В този смисъл

правомощието за издаване на обжалваното разпореждане е използвано изцяло в съзвучие с целта на закона.

При така изяснената фактическа обстановка и с оглед коментираните правни норми съдът считам, че атакуваното Решение на Директора на ТП на НОИ С. - град е правилно, обосновано и законосъобразно, постановено при спазване на законовите разпоредби, а жалбата на Ц. С. Н. е неоснователна, недоказана и необоснована.

Въз основа на изложеното, следва, че оспореният административен акт е издаден от компетентен едноличен административен орган, в законоустановената писмена форма. Изчерпателно изброените реквизити в чл. 59, ал. 2, т. 1-т. 8 АПК са налице, актът е достатъчно ясно мотивиран с посочване на фактическото и правното основание за неговото издаване, поради което не се установяват пороци от категорията на тези от чл. 146, т. 1-т. 5 АПК и същият е законосъобразен, а жалбата се явява неоснователна и като такава следва да бъде оставена без уважение.

При този изход от спора ответната страна има право на разноски. Същите са поискани своевременно от участвалият по делото процесуален представител. На основание чл. 143, ал. 4 от АПК в полза на ответника следва да се присъдят съдебни разноски за юрисконсултско възнаграждение. Същите се определят по реда на чл.24 от Наредбата за правна помощ и се присъждат в размер на 100. 00 лв.

Мотириван от горното, Административен съд София град, III отделение, 71 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на **Ц. С. Ночев**, ЕГН [ЕГН] с постоянен адрес: [населено място], [улица], вх. „Б“, чрез адв. В. П.-САК със служебен адрес и адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет.1, ап.3, срещу Решение № 1040-21-760 от 27.12.2019 г. на директора на ТП на НОИ - С. град, с което е потвърдено, като правилно и законосъобразно Разпореждане № РВ-3-21-00667518/25.10.19 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО в ТП на НОИ С. за възстановяване на добросъвестно получено обезщетение за временна нетрудоспособност, а жалбата против него е отхвърлена, като неоснователна.

ОСЪЖДА Ц. С. Ночев, ЕГН [ЕГН] с постоянен адрес: [населено място], [улица], вх. „Б“, да заплати на ТП на НОИ С. сумата в размер на 100 лв., представляваща направени по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ:

